

Štev. 10.

V ljubljani, 1. vinotoka 1904.

Leto V.

Jutro.

1. **V**staja, vstaja blede zora
 tiho nad goricami:
 v mirnem snu še spava gora.
 mir gre nad vodicami . . .

Nad vasjo tišina vlada,
 vse objema sen sladak:
 lahna megla nanjo pada,
 vmes pa dež prši lehak.

Smrtno-tiho je v naravi —
 zemlja diha blag pokoj . . .
 Le med cvetjem po planjavi
 veter šepeta s seboj.

2. **J**utro vstaja nad gorami,
 čarno kot mladosti sen;
 žarko sonce daljni gori
 vrh odeva v plašč ognjen.

Kakor morje bi ognjeno
 se razlilo črezinčrez —
 v solčnih žarkih se zasveti
 mračna gora, temni les.

In iz mračnih sanj priroda
 vsa se hipoma zbudí:
 radostno na belo novo
 človek zopet pohiti.

3. **K**adar nam jutro pripelje dan,
 da nad zemljo kraljuje,
 tiha priroda se zbujá iz sanj,
 nanjo kralj Solnce žarkov nasuje . .

Kot okrašena nevestica
 zemlja je vsa zažarela,
 kot bi pri zvezdici zvezdica
 čarobno v travi blestela . . .

Gori v višavi pa sinji obok
 v luči krvavi blesti se:
 in vsa brezkončnost okroginokrog
 v žarkih bogatih žari se.

Borisov.

